

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.322 van 23 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 24 november 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 12 januari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERLINDEN en van attaché B. COLMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 6 juni 2005 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 juni 2005.
2. Op 2 augustus 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 3 augustus 2005. Hij werd gehoord op 14 september 2005.
3. Op 4 oktober 2005 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke

verklaring in op 28 oktober 2005. Op 7 november 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 9 november 2005 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, voert verzoeker aan dat hij moet beschouwd worden als een vluchteling omdat hij voor zijn vlucht effectief het voorwerp heeft uitgemaakt van vervolging vanwege de Libanese overheid en Hezbollah, op 22 mei 2005 bij verstek veroordeeld werd tot 4 jaar gevangenisstraf wegens spionage en er ernstige twijfels rijzen over de vraag of de procedure eerlijk is verlopen, uit rapporten van Amnesty International blijkt dat mensen die verdacht of veroordeeld worden voor samenwerking met Israël menonwaardig worden behandeld en regelmatig worden gefolterd en dat de argumenten van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren onjuist of onterecht zijn. Ter ondersteuning van zijn vervolgingsfeiten legt verzoeker een arrestatiebevel neer van 11 mei 2005 en een vonnis van 23 mei 2005 en verwijst hij naar een aantal artikels van, onder andere, Amnesty International over de toestand in Libanon, de behandeling van gevangenen en Hezbollah.
2. In zijn verzoekschrift tot voortzetting voert verzoeker aan dat hij bij zijn terugkeer naar Libanon opnieuw zal geconfronteerd worden met het vonnis dat tegen hem werd uitgesproken wegens spionage en dat uit zijn feitenrelaas duidelijk blijkt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen.
3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).
4. Blijkens verzoekers verklaringen is hij een Libanese sjiïet afkomstig uit Anssar, Zuid-Libanon en stelde een kennis, A.M., hem voor om in opdracht van Israël tegen betaling informatie in te zamelen over vooraanstaande Hezbollah-aanhangers. Omwille van het geld stemde verzoeker hiermee in en de daaropvolgende maanden observeerde hij een viertal Hezbollah aanhangers en rapporteerde hij daarover wekelijks aan A.M.. Op 2 mei 2005 werd verzoeker betrapd toen hij foto's nam van het thuisadres van Hezbollah voorman A.G. waarop hij werd opgesloten in een nabijgelegen huis en de hierop volgende dagen op hardhandige wijze werd ondervraagd over de identiteit van zijn opdrachtgever. Verzoeker bleef ontkennen en slaagde erin op 6 mei 2005 te ontsnappen. Hij vluchtte met een taxi naar Beiroet en

werd er door zijn broer W. opgewacht. Verzoeker werd naar het huis van zijn voormalige werkgever gebracht die verzoeker naar het thuisadres bracht van zijn opdrachtgever A.M.. Verzoeker bleef een tweetal weken bij A.M. en dook vervolgens onder in een andere woning waar hij door zijn broer W. werd opgezocht op 2 juni 2005 die vertelde dat Hezbollah-aanhangers op zijn thuisadres waren geweest en de gendarmerie een opsporingsbevel had uitgevaardigd en dat hij inmiddels door een rechtbank wegens spionage werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar.

5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat zijn verklaringen aangaande zijn spionageactiviteiten, afgelegd in de loop van de asielprocedure, inconsistent en onrealistisch zijn, zijn verklaringen in verband met zijn ontsnapping tegenstrijdig zijn, het bevreemdend is dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet dat na zijn ontsnapping op 6 mei 2005 zijn thuisadres twee à drie keer opgezocht werd door aanhangers van "Hezbollah" en de voorgelegde documenten, waaronder een arrestatiebevel en een veroordeling, gelet op het bedrieglijke karakter van zijn verklaringen, niet van die aard zijn om de vaststellingen te wijzigen.
6. Gelet op de verklaringen van verzoeker zoals weergegeven in de gehoorverslagen in het administratief dossier is de Raad van oordeel dat het beweerde relaas van verzoeker en zijn vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Het is immers niet realistisch dat iemand die niet geïnteresseerd is in politiek en er ook nooit politieke activiteiten heeft op nagehouden op verzoek van een kennis spionageactiviteiten zou ontplooiën voor Israël, met name het bespioneren van een aantal hooggeplaatste Hezbollah-leden in zijn eigen regio voor een bedrag van 600/650 dollar per maand, rekening houdende met het feit dat het algemeen geweten is, en dit ook blijkt uit de informatie die door verzoeker aan het verzoekschrift werd gevoegd, dat het spioneren voor Israël zwaar bestraft wordt, en dit niet zelden ook zware gevolgen heeft voor de hele familie. Omgekeerd is het ook niet realistisch dat iemand een "amateur" vraagt om te spioneren voor Israël en daarbij zijn naam en adres opgeeft zodat ook hij, als opdrachtgever, op het ogenblik dat de spion zou worden gesnapt een grote en reële kans loopt om eveneens te worden opgepakt en veroordeeld. Verder zijn de verklaringen over de wijze waarop verzoeker zijn beweerde activiteiten als amateur-spion uitvoerde onrealistisch en zijn zijn verklaringen over de persoon die hij regelmatig bespioneerde vaag en incoherent. Zo wordt er reeds in de bestreden beslissing op gewezen dat het achtervolgen met zijn eigen wagen getuigt van een gebrek aan 'feeling' voor het inlichtingenwerk. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat het eveneens merkwaardig is dat verzoeker die beweert foto's te hebben genomen van de personen die binnen en buiten gingen bij A.G. niet klaar en duidelijk kan antwoorden op de vraag, aan hem gesteld ter zitting, welk fototoestel hij dan gebruikte om te fotograferen van op een afstand van plus minus 150-200 meter. Verder merkt de Raad in het gehoorverslag dat verzoeker ondanks hij A.G. reeds geruime tijd zou hebben bespioneerd niet veel weet over de familie van deze persoon en daar als verklaring aan toevoegt dat "hij bespioneerde vanaf een afstand". Al deze elementen maken dat de Raad geen enkel geloof kan hechten aan de bewering van verzoeker, tegen betaling, gedurende een hele tijd de Hezbollah voorman A.G. te hebben bespioneerd en daarbij zou zijn betrapt. Gelet op de vaststelling dat verzoekers activiteiten als amateur-spion niet geloofwaardig zijn is zijn vasthouding/vervolgning door Hezbollah, zijn ontsnapping uit de kelder en zijn vlucht naar Beiroet, en zijn veroordeling bij verstek van 4 jaar omwille van spionage niet geloofwaardig.
7. Voor zover verzoeker een "origineel" arrestatiebevel van 11 mei 2005 voorlegt en een vonnis van 30 mei 2005 wijst de Raad erop dat documenten slechts in overweging kunnen worden genomen ter ondersteuning van een geloofwaardig asiel- en

vluchtrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. De Raad wijst er daarbij nog op dat het zeer merkwaardig is dat het arrestatiebevel werd uitgevaardigd door het onderzoeksbureau van Mont-Liban (ten Noorden van Beiroet) waarbij wordt vermeld dat verzoeker moet verschijnen voor de strafrechtbank van Saïda (zuid Libanon) terwijl het vonnis dan weer uitgesproken is door de strafrechtbank van Mont-Liban. De Raad stelt dan ook dat om deze redenen geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de ingediende stukken.

8. De Raad moet het asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake erkenning van vluchtelingen worden gesteld indien hij overtuigd is van de echtheid van het verhaal, hetgeen, zoals blijkt uit wat vooraf gaat, niet het geval is. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. De Raad besluit tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder kan ook de verwijzing naar algemene rapporten betreffende de situatie in het land van herkomst niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofdte van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 juli 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK.

M.-C. GOETHALS.